

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΥΜΑΣΑΙ;

Θυμάσαι όταν γλυκό τ' απόβραδο στην άμμουδιά της θάλασσας μās εύρισκε και σιγά σιγά τὸ φεγγαράκι στὸν οὐρανὸ ἐπρόβαλλε, θυμάσαι πόσες φορές σάν ξενητεμένα πουλάκια καθώμαστε στ' ἀκρογιάλι κι' ἀφίναμε τῆς ψυχῆς μας να πετᾶνε με ξένα φτερά σε κόσμους ἄλλους, θυμάσαι ἔ; τὰ χείδια ποῦδινε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, τὸ φίλημα ποῦ μ' ἀφινε στὸ στόμα μου μαζί με τὸ φίλημα ποῦδιδε στὸν ἥλιο ἢ θάλασσα;...

Θυμάσαι τὸ γλυκὸ νανούρισμα με στὴν βαρκοῦλα ποῦ τὸ βραδυλὸ τ' ἀγέρι τὴν ἔφερε μακριὰ ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι, ἀπὸ τὰ ξένα μᾶτια, ποῦ μοῦζανες στ' ἀγκαλιά σου, τὰ φλογερὰ τὰ λόγια σου ποῦ ἔβγαίναν μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά σου, θυμάσαι πόσες φορές κοιμήθηκα ἀπάνω στὸ κεφάλια σου ὅταν δειλὸ, δειλὸ κατέβαζες νὰ φιλήσῃς τὰ χέρια κείνης π' ἀγαποῦσες, ποῦ τῆς ἔκαμψες τὸ σους ὄρκους ὅτι γιὰ κείνη παντοεινὰ θὰ ζούσες;...

Θυμάσαι τὸ γλυκὸ τραγουδί μας ποῦ ἠψάλαμεν στὸν ἔρωτά μας, τὸ ξεχάσιμα κείνο ἀπ' ἔρωτα φωνὰ πῶβγαζε ἢ καρδιά μας, θυμάσαι φίλε μου παλιέ, τὸ γλυκομίλητο κείνο τραγουδί ποῦ στὴν ἀσπὴ ἔψαλλαν τὰ πουλάκια, μαζί με τὸ φίλημα τ' ἀπαλὸ ποῦδινε στὴν ἄμμουδιά ἢ θάλασσα και τὰ χείλη μου στὰ χείρα σου τὰ μαλλιά, θυμάσαι τὰ χρόνια αὐτὰ ποῦ ζούσαμε μαζί; Τὶ χαρὰ ποῦ τανε γιὰ μās ἄχ ναί. Τὶ ἴδωνή!

Θυμάσαι τί ἔκανες γιὰ με, ὅταν μ'εὔρισκες με τὸ δάκρυ στὰ μᾶτια, τὰ ὄρκους κείνους ποῦ ποῦδινε, τὰ λόγια κείνα, τὰ χείδια κείνα, τὰ φιλήματα κείνα, τὰ τραγουδία ποῦ μοῦ ἔψαλλες γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ γέλιο στὰ πικρομμένα χείλη μου ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς κοινωνίας;

Ἄχ ναί! θυμάσαι... Τώρα ὁμως τὰ χρόνια κείνα πέρασαν και πιά δὲν τραγουδεῖ τὸ πουλί τοῦ ἔρωτα και δὲν κτυπᾷ ἀπὸ μὴ γλυκερὰ λαχάρια ἢ δόξα μας καρδιά!

Ἄχ ναί θυμάσαι... θυμάσαι τὴν νεώτη κείνη πῶφυγε... και κλαῖς τώρα σάν κ' ἔμεινα, ποῦ πέταξε σάν πουλί στὰ ξένα... και τώρα... δὲν ὑπάρχει πιά!

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑΤΑ

Υγρὸ στοιχείο ποῦ με τὴ καθάρια ὄψη σου και τὰ ἀνήλιωτα βάρη σου μās δείχνεις τὸ πρόσωπο και τὴ ψυχὴ μας, θάλασσα ποῦ με σα σου βλέπουμε νὰ καθρεφτίζεται μέρα και νύχτα τὸ ἄπειρο, πόσες φορές δὲν συλλογίσθηκα, ἀντικρῦζοντάς σε, τί τάχα θὰ ἦταν ὁ Κόσμος χωρὶς ἔσένα...

Και τὸ ἀπέραντο μυστήριο ποῦ στὴ γαλήνη σου και στὴν ὀργή σου ἀφίνεις νὰ καταλύσῃ τὴν ὑπαρξί μας, πόσες φορές μάτια δὲν ἐπροσπάθησα νὰ τὸ ἐξηγήσω!

Γιατί λοιπὸν τόσο ζηλότυπα κρατᾶς τὸ μυστικὸ σου; Δύναμι σεμνὴ και περήφανη, ποῦ τρανὴ μάγισσα σε δίδαξε νὰ πλανεύῃς τοὺς στοχασμούς μας, κι' ἀπ' τὸν ὑγρὸ τὸν κόρφο σου γιατί τάχα, ἐκείνοι ποῦ σ' ἀγάπησαν νὰ μὴ μπορούν τὴ σκέψι τους ν' ἀποσηκώσουν; Λένε πῶς ὅσοι ζοῦν πολὺ μαζί σου παίρνουν τὴν ἡμερὴ μελαγχολία σου και τὸν ἀγριο θυμὸ σου γιὰ παντοεινὰ τους χαρακτηριστικά... Καρδιῆς ποῦ συνείθισαν στὸ

ΑΣΜΑ - ΑΣΜΑΤΩΝ!

«Ἐσὺ, νύμφη ἀπὸ λιβάνου» (Σολομῶν) (Ἀφισομένο στὴν περὶ ὠραία)

Ἐλα νύμφη, ἀπὸ τοὺς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Μ' ἄγρια χάρι με στῆς μάντρες τὸ λιοντάρι φοβισμένο σὲ κυτᾶ.

Γάλα ἢ γλῶσσα σου και μέλι και κερί στάζουν τὰ χείλη σ' ἔχει πλάσει ὄνειρου σμίλη ἀπ' ἀγριοκρίνα λευκὰ.

Και τοῦ στήθους σου τὸ μῦρο ποῦ σκορπιέται με στ' ἀγέρι και σ' ἀπόκοσμος μās φέρει τὰ λουλούδια ξεπερνᾷ.

Σάν τὸ ῥόδο με ἔστ' ἀγκάθια εἶσα ἀνάμεσα στῆς ἄλλες; πηγὴ κήπου ἢ δῦο σου ἀγκάλες μ' ὀλοζώντανα νερά.

Ἐλα νύμφη!.. Στὸ μεγάλο τὸ Ναὺ ποῦ ἐγὼ θὰ χίσω τοῦ Μεγάλου Νοῦ νὰ στήσω τὴ θεμέλια τὰ γερά

Γιὰ νὰ φθάσω πρέπει πρῶτα στὴ θεομή σου τὴν ἀγκάλη τοὺς παλιούς νὰ σβῶσω ἀγάλη ποῦ μοῦ καίνε τὴν καρδιά.

ΜΑΚ - ΑΘΑΝ

νανούριμά σου νὰ λησιμονοῦν τὸν πόνο τους, γίνονται ἀγγεῖ; σάν τὸν ἀφρό σου και δυνατὲς σάν τοὺς βράχους σου...

Ποιὸ εἶνε θάλασσα, τὸ μυστικὸ σου; Περγοῦν ὁ Κόσμος, χάνονται, γέρνουν στὸ βάθος τὸ ἀπίτητο τοῦ Χρόνου, περνᾶει ἀδιόλοπο κι' ὁ γέρος Ἀνδρῶπος μ' ὄλη του τὴ σοφὴ τελειότητα, και σὺ, στοιχείο αἰῶνιο, βασιλεύεις πάντα και, σάν τὸ Φοῖνικα τοῦ παραμυθιοῦ, ξαναγεννέσαι ἀπ' τοὺς ἀτμούς σου.

Βλέπεις με τὴ συγκατάβασι τοῦ Δυνατοῦ τὴ φτωχὴ προσπάθειά ποῦ ἢ Ἐπιστήμη και ἢ Τέχνη καταβάλλουν γιὰ νὰ σε ὑποταξοῦν; δέχεσαι νὰ ἀυλακῶν τὴ ῥαχὴ σου ἢ Ἀνάγκη ποῦ σπρώχνει τὴ μὴ Φυλὴ στὴν ἄλλη, ἔπάνω στὸ Πλάνητῃ μας και μόνο ἢ ἐπίγνωσι τοῦ μεγαλείου σου, σοῦ δίνει τὴν ὑπομονή νὰ παραβλέψῃς τὴ ματαιοδοξία μας, ὁ; τὴ στιγμὴ ποῦ εἶσαι ἢ ἀλλοιῶς, ἀνοίγεις τὴν ἀγκαλιά σου και στὸ θανατηφόρο σου φίλημα ἀφανίζεται ὅ,τι εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ νομίσῃ πῶς σὲ κατέκτησε...

Ὅταν ἀκαῖα τὸ ἀνάλαφρο μωρομῦρισμα τοῦ ἀφροῦ σου, ποῦ ἀπαλὰ χαιδεύει τὲς ἄμμουδιές, τὸ βογγητὸ τοῦ κύματός σου, ποῦ ἀνήσχο και ταραγμένο αγωνίζεται νὰ φθάσῃ τοὺς συντρόφους του; ὅταν σὲ βλέπω ν' ἀναταράζεσαι στοῦ σίφουνα τ' ὀρηκτικὸ τὸ διάβα, θάλασσα, σιληρὴ τοῦ ναυτῆ ἀγάπη, στοχάζομαι πόσο μεγάλος πρέπει νάσαι. Ἐκείνος ποῦ σ' ἐπλάσε και μὴ ἐδλαβητικὴ προσευχὴ ἀπ' τὴ βουρκομένη καρδιά μου ξεχειλίλει.

GIPSY

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ γυναῖκες αἱ ἀναμιγνυόμεναι εἰς τὴν πολιτικὴν ὁμοιάζουσι με ὄρνιθας αἰτίνες ἐπιθυμοῦσι νὰ γείνωσι γύπες.

«Jean-Jeanette»

Ἐκεῖνο τὸ ὄπτιον ἠγαπῶμεν και ἀπωλέσαμεν δὲν εἶνε ἐκεῖ ἔνθα νομίζομεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐκεῖ ἔνθα εὕρισκόμεθα. Ἀ. Dumas,

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΟΤΑΝΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ἀπόκαμα προσμένοντας νὰ ἰδῶ τὴ φωτοβόλο λάμψι τῆς χαρᾶς νὰ στολίσῃ τὴν παιδιακίαια σου μορφή σάν λούλουδο τῆς Ἀνοιξίς. Τὰ μάτια μου ἐθάμπωσαν και βούρκωσαν, γιατί δὲν εἶδανε ἀκόμη γιὰ μὴ στιγμὸν στὰ χείλη σου—στὰ χείλη σου τὰ φιλητὰ—τὸ πᾶναγγο χαμόγελο; ποῦ καρτερῶ σάν μάρτυρας γιὰ νὰ μοῦ ξεδιχάσῃς τὸ μεγάλο ἀπόκρυφο ὄνειρό μου. Ὁ λῖβας ὁ φαρμακερὸς ποῦ βγαίνει ἀπὸ καρπερὸ μολόβι ποῦ σιγοκαλεῖ τὰ στήθη μου; δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ φθάσῃ τὴν παρθενικὴ σου πνοή γιατί ἴσα ποῦ φθάνει μόνον νὰ χορταίνῃ τὴν πληγή μου τὴ μεγάλη ποῦ εἶναι ὁ πόνος τῆς ἀχόρτατος...

Ἔτσι πέρασαν τὰ χρόνια με τὸ ἀδιάκοπο βασανιστήριο γιὰ μένα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ σὲ πρωτόειδα ἀνάμεσα στῆς πικροδάφνης νὰ παλίζῃς ἀμέριμνη με τοὺς κρίνους τοῦ καλοκαιριοῦ. Δὲν φταίω ἐγὼ Ἐανθὴ παιδοῦλα ἀνδρέθηκες στὸ διάβα μου προστά, οὔτε γιατί σὲ πόθησα γιὰ τὴν πολλὴ σου ὄμορφή....

Σὲ ἄλλα μέρη τῶρα με τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναθίσουν μπρός μου καινούργια, πανώρηοι κόσμοι, ἐζήτησα μέσα στοῦ σκοτεινοῦ τὴν μολυβδόχρωμη θωρηχὴ νὰ βρῶ τὸ μαγικὸ βοτάνι ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τῆς ρίζες τῆς φλόγης ποῦ πυρπολοῦν τὸν ἐσωτερικὸ μου κόσμο. Και τράβηξα σιγὰ σιγὰ τὸ μονοπάτι ποῦ κᾶπει ἀόρατη δύναμις ποῦ σιγοφιθόριζε ὅτι θαβρισκα ἐκεῖνο ποῦ ζητῶ....

Ἄκουσα εἰς τὰ μυστικοπαθῆ και δλόγλυκα λόγια ποῦ τραγουδεῖ τὸ ποτάμι τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ ποῦ ἀρκοκυλῶντας σιγοφιλεῖ στὰ πόσκιο τὰ φύλλα ποῦ κρέμουνταν ἀπὸ τοὺς φράχτες, σάν διαβαίνει με τὸ παντοεινὸ του σκοπὸ νὰ σμίξῃ κάτω στὰ βάρη τῆς ρεμμοτιζῆς τὰ γάργαρα νερά της...

Ἀισθάνθηκα μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς Νύχτας τὴν ἴδωνή τῆς μοναξιάς, ὅταν κανεὶς γιὰ συντροφιά του ἔχει τὸ τραγουδί των πουλιῶν και ἀκούῃ τὰ μικροαναστενάγματα τοῦ σφιχταγκαλιασμοῦ των δένδρων και των ἀνθῶν ποῦ παλίζου τὴν ἔρωτά τους τὸν αἰῶνιο, τὸν ἀτελεῖα...

Τὸ ἄστρο τὸ μέγλο τῆς νύχτας στὸ μεσουράνημά του, ἔλεγε τὲς χλωμὲς ἀχτίδες του μέσα στὰ στίγματα νὰ φέξουν, σ' ἔλα τὰ ὄνειρεμμένα ἐκεῖνα βότανα ποῦ ξεφυτρῶνουν τὰ μεσάνυχτα και μεγαλώνουσε με τῆς ἔρωτίας τὸ ποτόμα ποῦ πέφτει με τὸν ἐρχομὸ τῆς γλυκοχαρᾶνης...

Και ὅμως μέσα σ' ἔλγη αὐτὴν τὴν ὄμορφή ποῦ θὰ μπορούσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ποιητὴ ἐγὼ ποῦ διαδατάρης περνῶ ζητώντας κατὶ ποῦ φλίνονταν ἀνύπαρχτο δὲν ἀντίκρυσσα παρὰ τὴ μούχλα τῆς ἀπελπισίας και ὁ πόνος μου ἐγινε πειὸ τρανὸς κι' ἀγιάντρευτος. Σάν ἐφευγα μακριὰ ἀπὸ τὴν πνικτικὴ ἀτμόσφαιρα ποῦ γίρῃε νὰ ρουφήξῃ και τὴν τελευταία σταγόνα ἀπὸ τὴν ξεραμμένη σάρκα μου μπροστά μου, μέσα ἀπὸ τὰ σύνδετρα τοῦ λόγκου, ἐπρόβαλε τὴ μορφή της ἢ Γοργόνα τοῦ σκοταδιοῦ με τὸ σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χείλη της λὲς κι' ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ τὰ λόγια αὐτὰ ποῦ διχάσα στὸ πρόσωπό της:

«Φτωχὲ Διαβάτη, ἀλλοῦ νὰ πᾶς νὰ βρῆς ἐκεῖνο τὸ βοτάνι ποῦ ζητᾶς γιατί ὀδῶ πέρα δὲν φυτρῶνει πειὰ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τῶκαιφαν καρδιῆς περσότερο ἀπὸ τὴ δικὴ σου ματωμένες...»

ΓΛΑΥΚΟΣ